

[Foged.]

lidt længere tid før krigen var det anderledes, da havde man ikke de samme regler som nu, så vi har altså haft bestemmelser om skolebespisning uden statsrefusion. Den højtærede minister siger nu, at vi i vort forslag giver udtryk for, at spørgsmålet vel egentlig helst skulle løses derhen, at skolebespisningen helt ophørte. Det giver vi ikke udtryk for, vi udtrykker bestemt i lovforslaget, at det skal være kommunerne, der i så henseende tager ansvaret og initiativet, det kan ikke være statens opgave. Det er ikke rigtigt, at vi uden videre ser bort fra de ernæringsmæssige forhold. Vi pointerer netop, at der er sket en udvikling, der forhåbentlig er den rigtige, selv om vi ikke har nogen direkte statistik i retning af, at man ernærer børn bedre og rigtigere end tidligere, og jeg er tilfreds med, at den højtærede finansminister, undskyld socialminister — ja, det plejer at være den højtærede finansminister, jeg har med at gøre i disse sager — vil lade spørgsmålet nærmere undersøge, for jeg tror, resultatet vil falde ud til fordel for vort forslag.

Jeg skal ganske kort resumere lovforslaget. Vi ønsker statens tilskud på dette område afskaffet. Vi finder som tidligere, at skolebespisning må være en kommunal opgave. De enkelte hjem i de enkelte kommuner må være forpligtet til at løse spørgsmålet for deres lokale område. Den højtærede minister oplyste nu, at indtil 97 pct. af børnene i hovedstaden deltager i skolebespisningen, men at procentsatsen ude i landområderne er væsentligt lavere, og i visse landområder er procentsatsen nul. Der sker på den måde en overflytning af pengemidler fra ét område til et andet, altså fra områder, hvor man ikke tager sig af skolebespisningen, men har bespisning af børnene i hjemmene. Jeg vil gerne stærkt understrege, at vort forslag giver mulighed for skolebespisning i samme omfang som tidligere. Jeg ønsker at understrege dette, bl. a. under henvisning til den artikel, som stod i Kristeligt Dagblad. Kristeligt Dagblads artikel og argumentation tyder på en fuldstændig misforståelse af lovforslaget. Vort forslag indfører ikke nogen som helst begrænsning for skolebespisningen; den kan gennemføres i samme omfang som

tidligere. Hvorvidt der vil ske en begrænsning, beror på de enkelte kommuners administration, på deres bedømmelse af nødvendigheden af at have en skolebespisning, og vi må formode, at en kommunalbestyrelse ikke ved bedømmelsen af denne bespisningsnødvendighed ser på, om statens tilskud er større eller mindre. Begrundelsen for at gennemføre en skolebespisning bør rettelig være forpligtelsen over for børnenes ernæringsmæssige tilstand. Hvis de enkelte hjem i en kommune er i stand til at varetage deres forpligtelser over for deres egne børn fuldt ud, kan der ikke være nogen rimelig anledning til, at de skal bidrage til andre kommuners børns bespisning. De opfylder selv deres forpligtelser over for deres egne hjem og børn, og de må forvente, at andre medborgere gør det samme. Man kan imidlertid ikke se bort fra, at der kan være kommuner, som stadig ønsker at have skolebespisning, og det står dem da også frit for.

Lovforslaget bibeholder tillige kommunens pligt, og jeg understreger ordet pligt, til at gennemføre skolebespisning i de tilfælde, hvor et barn er utilstrækkeligt ernæret, og hvor forældrene er mindrebemidlede. Skulle der være tilfælde, hvor forældrene har jævnt gode indkomstforhold, men børnene alligevel ved skolelægens undersøgelse viser tegn på utilstrækkelig ernæring, vil jeg tro, at en oplysning fra lægen til hjemmet angående dette forhold aldeles omgående vil føre til, at hjemmet vil sørge for tilstrækkelig ernæring for børnene fremover. I modsat fald vil børnene være understigt tilsyn fra skolens side, og der kan ske alvorlig henstilling til hjemmet. Der er ingen grund til at ængstes for udviklingen på dette område. Kun et fåtal af hjem opfylder ikke deres forpligtelser over for børnenes ernæring — lykkeligvis.

Kommunerne kan i nødvendigt omfang gennemføre skolebespisning, og adgangen hertil — ministeren brugte udtrykket: den anden del af loven — skiller ingen børn ud, medmindre kommunerne finder, at de på rimelig måde kan og vil gøre det. Kommunerne kan lade alle børn spise uanset vort lovforslag, men har kun pligt til at iværksætte bespisning, hvor ernæringstilstanden kræver det,

Jeg håber, at den velvilje, ministeren